

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357146160/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Ja, doktoren ved noget. Men den, der har gået med et barn, ved mere end nogen doktor. Jeg vidste også nok, at det var galt, men hvor galt, det blev mig først klart, da de så, at det var dødt. Så snart jeg hørte det, tænkte jeg: Ja, det er dødt. Det kan ikke være andet.

Helga, du gør os bægge ulykkelige med den indbildning. Jeg skal købe en bog til dig, der omhandler det æmne, af professor Rosen – – –.

Så skal jeg skrive et nyt kapittel til den bog. Når en kvinde går med et barn, så må hun ikke blive vred over, at det tar noget fra hende, som hun synes, hun selv har brug for; hun skal villig afstå det alt, hvad det forlanger, for sådan et lille barn er frygtelig fordringsfuldt, længe inden det blir født, og det må ikke nægtes noget. Og ved du hvad – –. Hun blev bleg, mens hun talte. – En dag jeg sad og tegnede, og det gik meget godt, så mærkede jeg barnet, der sparkede med sine små ben. Det advarede mig, Niels.

Hun så på ham med to vidt åbne øjne, og han følte det risle igennem sig. Han så før sig et ansigt, der stirrede ned i tilværelsens dybder og opdagede noget, som han ikke blev delagtig i.

Det advarede mig, men jeg brød mig ikke om det, for jeg vidste jo ikke alt det, jeg ved nu. Jeg er ikke ond. Jeg vil gjerne gi folk ret til at sige det om mig, for de kan jo ikke andet, men jeg ved med mig selv, at det er jeg ikke. Men det er forferdeligt, hvad der er sket, og der kan ingen ha lidt mere under det end jeg.

Jeg tvivler ikke om, at du har lidt mere ved det end jeg. Du står jo dybere i tingene. Jeg har også følt tabet, men jeg ved ikke, hvad det er, jeg har tabt. Jeg er en overmåde fattig mand, der en gang har ejet formue, som jeg aldrig har set, og hvis værdi ingen har oplyst mig om; nu er den borte, uden at jeg har haft gavn af den. Jeg har tænkt mig den mulighed, at jorden vilde forekomme mig mere hjemlig, end den i en vis tid har gjort – dersom jeg kunde gå hen over den med mit lille barns hånd i min. Det hverv opfyldte du nemlig ikke – det *var* ikke dit hverv, men jeg har i en glad stund, i et fantastisk øjeblik overdraget dig dette – hverv. Nu har jeg kun en forøget tomhed tilbage, mens du har en virkelig sorg. Jeg misunder dig; det er altid dig, der har den største vinding. Du er den rigeste.